

Kázání: 210. O nejznámějším křesťanském sloganu



Kázání



(vytvořila umělá inteligence)

O neznámějším křesťanském sloganu

1. čtení: Žalm 133

1 Poutní píseň, Davidova . Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratří bydlí svorně!

2 Jako výborný olej na hlavě, jenž kane na vous, na vous Áronovi, kane mu na výstřih roucha.

3 Jak chermónská rosa, která kane na sijónské hory. Tam udílí Hospodin své požehnání, život navěky.

2. čtení: Jan 20, 19 - 31

19 Téhož dne večer - prvního dne po sobotě - když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“

- 20 Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána.
- 21 Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“
- 22 Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého.
- 23 Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“
- 24 Tomáš, jinak Didymos, jeden z dvanácti učedníků, nebyl s nimi, když Ježíš přišel.
- 25 Ostatní učedníci mu řekli: „Viděli jsme Pána.“ Odpověděl jim: „Dokud neuvidím na jeho rukou stopy po hřebech a dokud nevloším do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“
- 26 Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se doprostřed a řekl: „Pokoj vám.“
- 27 Potom řekl Tomášovi: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř!“
- 28 Tomáš mu odpověděl: „Můj Pán a můj Bůh.“
- 29 Ježíš mu řekl: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“
- 30 Ještě mnoho jiných znamení učinil Ježíš před očima učedníků, a ta nejsou zapsána v této knize.
- 31 Tato však zapsána jsou, abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu.

Sestry a bratři, když jsem se v polovině osmdesátých let hlásil na bohosloveckou fakultu, byl jsem povinen přiložit také vyjádření zaměstnavatele. Na osobním oddělení sice věděli, že s tím nic neudělají, jakožto státní podnik nemohli napsat nic jiného, než negativní stanovisko.

Když jsem si vyjádření přečetl, nemohl jsem se ubránit smíchu. Stálo tam, že s mým studiem na bohoslovenské fakultě nesouhlasí. Nevím, jak si onu pražskou školu soudružka z osobního představovala, nejspíš že se v ní studuje Bůh ve slovenštině. V době normalizace prostě něco hódně divného a svým způsobem podezřelého.

Asi tak jako se na sklonku prvního století císařským úřadům zdáli divní a podezřelí lidé, co se hlásili ke Kristu. Stejně jako úřady v době socialismu je tenkrát na křesťanech dráždilo zejména to, že si dovolili být jiní, alternativní. Za pána, spasitele a božího syna neuctívali, jak se sluší a patří, císaře, ale nějakého Krista, který byl kdysi popraven císařským prefektem Pilátem pro pobuřování. Chápete to? říkali si tenkrát lidé, oni uctívají zločince! Nechutné! Nebezpečné!

Nemohli pochopit, jak někdo může docela ztratit soudnost. Přece každý ví, že úctu si zaslouží jenom ten, kdo má moc, ten, kdo je vítěz, a ne nějaký bezmocný a bezvýznamný lůzr, co skončil na kříži!

Křesťané to tenkrát neměli vůbec jednoduché, ustát tenhle tlak nebylo jen tak. Stávalo se, že leckdo prostě časem víru postupně poztrácel nebo si jí ukryl do polštáře na lepší časy. Obvykle bývá jednodušší a pohodlnější přidat se k většině a moc nevyčínat.

Jenže to by byl ten největší průšvih, který by svět postihnul! To by měl potom ďábel a s ním všichni sebestřední, bezskrupulózní narcisté, psychopati a násilníci pré, a velký Boží plán na obnovu světa by vyšuměl do ztracena.

Kdepak, to se nesmí stát, řekl si tenkrát pro sebe Jan, sednul si na štokrle a začal psát. Tak vzniklo Janovo evangelium.

Slovo věřit se v něm vyskytuje vícrát než v jakékoli jiné biblické knize. Bez víry, že lepší svět je možný a že jeho garantem je právě ukřižovaný Ježíš, se totiž svět zachraňovat prostě nedá.

Není náhodou, že jsme dnes z Janova evangelia četli právě příběh o pochybujícím Tomášovi. I nám se stává, že to máme, stejně jako tenhle apoštol, chuť zabalit. Míváme pocit, že lepší to nebude, a že všechno nadějně je po zásluze brzy beznadějně potrestáno a pohřbeno.

Ježíšovi učedníci byli onu neděli, pár dnů po Ježíšově ukřižování, zamčeni na sedm západů. Nikdo se neodvažoval vystrčit ani nos. Marie Magdaléna sice ráno přiběhla, že prý viděla Ježíše živého, jenže svědectví jedné ženské se tenkrát nebralo jako směroplatné. Kdo ví, co viděla. Třeba měla v tom smutku jenom nějaké vidiny.

Učedníci, zdá se, Marii nebrali vážně, zůstali po celý den zamčeni, měli strach, aby se nepřišlo na to, že ke Kristu patřili. Až na jednoho. Tomáš v místnosti nebyl. Kde byl, nevíme. Možná se odebral na pracák, protože došel přesvědčení, že stáž u Ježíše jednou pro vždy skončila.

Tomáš prostě bral život takový, jaký je. Těch pár let s Mistrem bylo sice fajn, ale situace se změnila, je třeba jít dál - vzpomínky, vzdychy a strach jsou nyní k ničemu.

Jenže zrovna když byl Tomáš pryč, kde se vzal, tu se vzal, najednou se v místnosti plné učedníků objevil Ježíš. „Pokoj vám,“ slušně pozdravil, a aby nedošlo k mýlce, že se snad jedná o nějaké vidiny, ukázal jim ruce a bok, kde na těle z masa a kostí zely rány z nedávného křižování. Všichni se zaradovali, jak by ne.

A Ježíš pozdravil ještě jednou „pokoj vám“ a učedníkům došlo, že to nebude jen takový ten slušný pozdrav, který si lidé říkají při setkání. Pochopili, že je to výzva.

Tenhle pokoj, šalom, kterým se lidé ve svaté zemi zdraví dodnes, má v sobě totiž jistou nálož, která svým účinkem přesahuje současnou chvíli a míří do budoucnosti. Náš pozdrav „dobrý den“ je až příliš fixovaný právě jen na ten dnešní den, kdežto šalom, pokoj vám, jakékoli hranice překračuje. Není to pokoj jen tak ledajaký, není to klídek ani pohoda, které tu a tam rádi opěvujeme tady u nás.

Šalom je harmonie, stav, kdy už nic a nikdo nechybí, je to ucelenost, kdy je prostě všechno, jak má být, kdy všechno dává smysl a nikdo nemusí mít strach, nikdo se nemusí trápit.

Šalom není jen pozdrav, je to současně vize lepší budoucnosti, která ovšem nepadá sama jen tak s nebe, ale o níž se musí zápasit. Učedníkům, zdá se, dochází, že Ježíšův pozdrav pokoje, jeho nečekané zjevení se uprostřed nich, je současně velkým pozváním k účasti na proměně světa.

Nic neskončilo, temné mocnosti nebyly s to Ježíše umlčet. Naopak. Boží království, vláda spravedlnosti, laskavosti a ohleduplnosti je blíž, než kdy před tím. Učedníci se mají stát Kristovými velvyslanci. Ve světě, který stále ještě ze setrvačnosti běží postaru, mají důstojně reprezentovat přicházející věk pokoje.

Když se později Tomáš od kolegů dozví, co všechno se odehrálo, zatímco byl na pracáku, má s tím jejich vyprávěním trochu problém. Kdo ví, co se jim zdálo. Jsou tak rozrušení. Nejsou schopní si připustit, že je všemu konec a je třeba jít dál.

„Dokud neuvidím na jeho ruku stopy po hřebech a dokud do nich nevložím svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“

Tomáš není žádný ezoterik, považuje se za realistu: svět je takový jaký je, nemilosrdný a krutý, je

třeba se s tím smířit a přestat létat v oblacích.

Jenže týden uplynul jako voda, zase byla neděle. Všimněte si, sestry a bratři, že Ježíš za námi přichází hlavně v neděli. Proto také nedělím odedávna říkáme den Páně. V týdnu se nám snadno stane, že si na něj ani nevzpomeneme. Však to znáte, práce, rodina, zahrádka. Ale v neděli to je jiná, v neděli se s ním setkat rozhodně můžeme a máme. Přichází za námi ne sice v těle z masa a kostí, ale ve svých slovech, potkáváme ho v příbězích, krátkých výrociích a podobenstvích, které nám uchovali spisovatelé, jako byl třeba právě evangelista Jan.

Přichází a vždy znovu nás slušně pozdraví „pokoj vám“. To abychom věděli, že tenhle náš všelijak neklidný a nelítostný svět není ve stávající podobě neměnný a na furt. Kristovým ukřižováním a vzkříšením se spustilo jeho nové, lepší provedení, uživatelsky neporovnatelně příjemnější. Je jen na nás lidech, jestli si ho nainstalujeme do života a začneme používat.

Boží království je tady, sice zatím přístupné jen očím víry, ale to nic nemění na skutečnosti, že se těm, kdo se mu otevrou, může stát žitou realitou.

Tak tedy Tomáši, nepochybuji a věř! A Tomáš si Kristovy rány už nepotřebuje nijak osahávat, už se nechce ujišťovat, protože Ježíše vidí a zejména slyší, najednou mu všechno dává smysl. Vyhrkne ze sebe jenom: „Můj Pán a můj Bůh“, větu, která se zakrátko stane sloganem dalších generací křesťanů. Pánem a Bohem, kterého stojí za to poslouchat, je Pilátem popravený Ježíš. Hotovo, šmitec! Všechny ostatní, co si hrají na pány a tváří se jako bozi, poslouchat radno není.

Teď jde jen o to tomu uvěřit a přestat se ustrašeně krčit někde v místnosti na sedm západů. Jde o to jít prostě do světa a snažit se jej měnit k lepšímu. Učedníci včetně Tomáše tohle pochopili a díky nim, jejich statečnosti a obětí, je dnešní svět, ač se to nezdá, mnohem přívětivějším a solidárnějším místem k životu, než tehdy.

Vyhráno ale zdaleka není. Proto stále potřebujeme, aby nás vzkříšený Kristus navštěvoval. Zejména každou neděli, v den Páně. Potřebujeme slyšet to jeho „pokoj vám“, potřebujeme slyšet jeho přátelská a povzbudivá slova.

Církev je vlastně něco jako bohoslovecká fakulta, v níž si stále znovu připomínáme Boží slova. Leckomu se to může zdát jako něco hódně divného a svým způsobem podezřelého, ale tak to bylo vždycky. Jedno je jisté: jedná se prakticky o jediný způsob, jak měnit tenhle svět k lepšímu.

PeČ

SPCH 7. 4. 2024

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)